

§ 47.

Naar nogen Spidemand ved Røgtingen eller ved Fjeldgangene ønsker at søge efter sin Hauges Spid i en fremmed Hauge, skal han hver Gang derom underrette en Spidemand i den fremmede Hauge saa betids, at de kunne følges ad eller ved Markeskjel mødes, medmindre det anderledes er bestemt. Den Spidemand, der saaledes har sendt Bud, maa gaae over Markeskjel, dog kun med fast Hund.

§ 48.

Ved al Fjeldgang efter Uld og Slagt skulle Spidemandene gjøre Tilsigelse til Fjeldgangene med Aftensvarsel samt Samgangsbud til de paagældende Grander, medmindre det anderledes ved Kontrakt er bestemt. For Undlabelse af saadant Bud ere Haugens Spidemand ifaldne en Mulkt af 1 Rd. R. M.

§ 49.

Naar Spidemand under Røgting eller Fjeldgang træffe fremmed Spid i Haugen og Kjende, at den hører hjemme i en Nabohauge, bør de jage den tilbage.

§ 50.

Kjende de ikke den antrufne fremmede Spid, eller hører den hjemme i en ikke tilgrændsende Hauge, skulle de ved første Leilighed, som gives, oplyse Antal og Lød, og lade Spiden derefter forblive gaaende i Haugen, indtil Cieren melder sig for at hente den, eller indtil første Fjeldgang.

§ 51.

Efter Fjeldgang skulle Spidemandene, dersom de kjende Mærket, enten sende saadan fremmed Spid til Cieren eller skikke ham Bud, og skal Cieren være pligtig at afhente denne hans i en Andens Hauge værende Spid (Skotaspid). Saafremt en anden Høst streifer tilbage, skal den aftages; i modsat Fald er Spiden forbrudt.

§ 52.

Spidemandene skulle saavidt muligt foretage al Mærkning. Den Uvedkommende, som paa egen Haand befatter sig med at mærke, skal for hvert Lam, som han saaledes har

mærket, bøde 1 Rd. R. M. Enhver, som i svigagtig Hensigt mærker eller ommærker Spid, skal straffes som for Tyveri.

§ 53.

Det skal nøie eftersees, om Moderfaar, som ikke ere hjemmehørende i Haugen, komme i Ratten ved Fjeldgang, og dersom noget saadant Faar er kommet imellem Haugens egen Spid, skal det betegnes med et Vaand (Sløver), for at det, naar det kommer tilbage til den Hauge, hvor det hører hjemme, kan vides, at det har været i Rat. Saafremt dette iagttages, skal det ikke ansees for mislig Omgang, at et saadant Faars Lam faaer den Hauges Mærke, i hvilken det er antruffet.

Syvende Kapitel.

Om Gang i Haugen, Hundehold og Gang med Hunde.

§ 54.

Engen, der ikke i denne Lovs Bestemmelser har særlig Hjemmel dertil, maa gaae i nogen fremmed Hauge undtagen ad de rette Bygdeveie. Disse bør derfor betegnes med Steenvarder, der opføres og bekostes efter Marketal af hele den Bygd, hvortil Haugen hører. Alle Spørgsmaal om disse Vårders Antal, Størrelse og Betegning m. v. afgjøres af Sghselmanden, hvis Kjendelse kan forandres ved Amtmandens Resolution.

§ 55.

I enhver Hauge kunne Ciere og Brugere uden nogen Indskrænkning gaae, medmindre de selv ved Stemmesleerhed efter Marketal vedtage anderledes, hvilket da bør skee paa Grandestævne og af Sghselmanden indføres i hans Protokol. Silbigere Forandringer kunne foretages paa lignende Maade.

§ 56.

Fra den almindelige Regel om Gang igjennem fremmed Hauge tilstedes dog følgende Undtagelser: